

udsætningen, at den paagældende Foranstaltning vilde forøge Kassebeholdningen, og det var ikke alene Forudsætningen, men Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds udtalte det positivt to Gange. Jeg udtalte det samme, da jeg forelagde Loven her i Landstinget, og der blev ikke fra nogen Side opponeret derimod. Nu sige begge de ærede Medlemmer, at det er, fordi man heroppe ikke har været bekendt med Forholdene. Jeg skal senere komme tilbage dertil. Foreløbig vil jeg blot sige, at det forbyr mig overordentlig meget, thi det var ikke nogen ny Sag, og det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund), der var Højres Ordfører i Fjor, har oven i Købet siddet i Jernbanelkommissionen og maa derfor have kendt Spørgsmaalet om Statsbanernes Reserve-Pensionsfond ud og ind, han maa have beskæftiget sig dermed Aar igennem. Jeg kunde som Minister umulig gaa ud fra, at det var en Hemmelighed, en lukket Bog for samtlige Medlemmer her i Landstinget, og at de ikke kendte til en Sag, for hvilken der er gjort Rede i samtlige Statsregnskaber, og som er omhandlet i den Betænkning, der er afgiven af Jernbanelkommissionen, i hvilken flere Medlemmer af dette Ting have haft Sæde. Jeg kunde umulig gaa ud fra, at det var nødvendigt at give ærede Medlemmer en lille Lektion deri. Jeg kunde tænke mig, at der var adskillige, der ikke havde Sagen præsent, men at der ikke skulde være nogen eneste, der havde det, det var umuligt, det kunde jeg ikke tænke mig.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds anvendte jo hele sin Logik først paa at vise, hvad der ikke ligger for i Dag, at Statsbrandforsikringsfonden er en ganske urimelig Foranstaltning; der er ingen Mening i den, man kunde akkurat lige saa godt, uden at have nogen Reservefond, lade Statskassen løbe Risikoen ved Brandene som henlægge en særlig Kapital dertil; eller maaske burde man, som man gjorde i gamle Dage, assurere i de forskellige Assuranceselskaber. Jeg vil ikke optage nogen Debat derom, jeg tror, vi fra alle Sider ere saa nogenlunde enige om, at Statsbrandforsikringsfonden er en meget fornuftig Foranstaltning, og jeg kan oplyse, at den faktisk har vist sig at være overordentlig fornuftig. Ved at lade være med at assurere blot en Del af det, som nu hører ind under Brandforsikringsfonden, spare vi, saa vidt jeg erindrer, et aarligt Brandkontingent af 150,000 Kr. Nu har Fonden eksisteret i et Aar, og i dette Aar

er der kun brændt for 2—3,000 Kr. af de Ejendomme, som Staten sidder inde med, og vi have altsaa, som jeg nævnede, sparet det meste af de 150,000 Kr. (Afbrydelse). Nej, Fonden kan ikke undværes. Hvis der brændte for nogle Millioner Kr., var det ikke sikkert, at man netop havde saa mange Penge liggende i Kassen, men det har man nu sikret sig imod gennem denne Fond, og derfor er der god Mening i den. Men det er vist det ærede Medlems formelle Logik, der løber af med ham, denne Logik, som gør det saa fornøjeligt at høre paa ham, men som ikke altid frister til at bøje sig for hans Resultater, og det er den samme formelle Logik, der gør det saa indlysende for det ærede Medlem, at naar man ejer sin egen Gæld, saa eksisterer den ikke mere. Det er rent formel Logik, og som formel Logik kan det være fortræffeligt, det er blot ganske umuligt at indse, hvorfor det, naar Staten ejer for 3—4 Mill. Kr. af sine egne Obligationer, som ikke ere udslettede, skal være saa ganske meningsløst at betragte Gælden som endnu eksisterende. Hvorfor have samtlige Finansministre i Danmark — det er jo nemlig ikke mig, der har Æren af at have indført det — forstaaet Forholdet saaledes? Have de virkelig alle været saa dumme? Jeg tror det ikke.

Saa sagde det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds — han gentog for saa vidt, hvad det ærede 2det Medlem for 2den Kreds havde udtalt —, at naar vi vedtage § 2, forøge vi Statens Gæld med 5,6 Mill. Kr. Men det er jo ikke Tilfældet. Som jeg allerede gentagne Gange har sagt, tør jeg paastaa, at da vi vedtog Loven om Statsbrandforsikringsfonden, var der ikke eet Medlem i denne Sal, som gik ud fra, at vi derved formindskede Statsgælden, der var ikke et Medlem hverken af dem, der kendte til Reserve-Pensionsfonden, eller af dem, der ikke kendte den — jeg appellerer til ærede Medlemmer —, som gik ud fra den Forudsætning, at vi formindskede Statsgælden, nej, alle Medlemmer troede, at den blev, som den var; og naar vi vedtage § 2, bliver den ogsaa ganske nøjagtig, som den var den Gang, blot med den Forskel, som følger af de ordinære Afdrag, der ere hjemlede ved Bevillingerne paa § 27. Det er det faktiske Forhold. Ja, det ærede Medlem rynker Brynene, men Sandheden er dog den, at hvis man heroppe i Tinget var gaaet ud fra den Forudsætning, at man ved selve Loven om Statsbrandforsikringsfonden formindskede Statsgælden — men jeg tør paastaa, at der ikke var et